

та, обозначен в отделните текстове по различен начин, предлага различни варианти. В някои текстове падането на сланата е конкретизирано между Илинден и Петровден. Съобразно последователността на празниците в летния календарен цикъл се оказва, че сланата пада след Илинден, същото лято и преди Петровден следващото, което предполага обозначаване точно времето на падане на сланата есента, т.е. навременна слана - като първи вариант. Като втори вариант може да се тълкува падането на сланата пак в рамките на една година като отрязък от време, но в две различни лета, в два различни годишни цикъла, т. е. преди Петровден. Основание дава един от текстовете, в който времевият момент на падането на сланата е „сред лете по Петрови пости“, т.е. преди деня Петровден. В този случай сланата е ненавременна, лятна. И третият случай е обозначаване на времето на падане на сланата между „Петровден и Илинден“, което също означава ненавременна, лятна слана.

Налице е и текст, в който голямата слана пада между Кръстовден и Петковден - ранна есен и е съвсем навреме в природния цикъл.

Според това буквално тълкуване на времето в текстовете с мотив хайдушка сватба се очертават два основни варианта, отнасящи се до времеви порядък в хайдушкия цикъл. Единият е в точно съответствие с този порядък-падането на сланата в нормалното за това природно време, което от своя страна означава края на годишния хайдушки цикъл и раззиждането на хайдушката дружина.²⁶ Вторият времеви акцент се отнася до явното преждевремие, подчертано чрез падането на слана „сред лете по Петрови пости“. На това преждевремие се акцентира чрез конкретизиране на лятото като сезон в годишното календарно време дори и в някои от текстовете, допускащи тълкуване за есенно осланяване след Илинден. Мисля, че акцентът е върху падането на сланата сред лятото, което отвежда отвъд буквалното осмисляне на времето и подсказва наличие на определен контекст. В този смисъл е без